

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 9/2562

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีที่โจทก์ทั้งสิบซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่สังกัดหน่วยงานจำเลยยื่นฟ้องจำเลยกรณีมีคำสั่งให้โจทก์ทั้งสิบออกจากงานเนื่องจากเกษียณอายุ แต่ไม่จ่ายค่าชดเชยกรณีเลิกจ้างเนื่องจากเกษียณอายุให้แก่โจทก์ทั้งสิบ อันเป็นการไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ และพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๒๔ วรรคสอง ขอให้บังคับจำเลยให้ปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานโดยจ่ายค่าชดเชยพร้อมดอกเบี้ยนับแต่วันเลิกจ้าง เป็นต้นไปจนกว่าชำระเสร็จ เห็นว่า เมื่อจำเลยเป็นหน่วยงานทางปกครอง ความสัมพันธ์ระหว่างโจทก์ทั้งสิบกับจำเลยเป็นสัมพันธ์ที่เป็นไปเพื่อให้โจทก์ทั้งสิบเข้าเป็นผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงานจำเลยอันเป็นการจัดทำบริการสาธารณะ จึงเป็นความสัมพันธ์ตามกฎหมาย ซึ่งได้แก่พระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๕ และข้อบังคับสำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๔๖ (ที่ใช้บังคับขณะที่โจทก์ทั้งสิบเกษียณอายุ) มิใช่ความสัมพันธ์อันเกิดจากสัญญาจ้างแรงงาน ดังนั้น เมื่อโจทก์ทั้งสิบฟ้องว่าจำเลยไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ และพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๒๔ วรรคสอง ขอให้บังคับจำเลยปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน จึงเป็นกรณีที่โจทก์ทั้งสิบฟ้องว่าจำเลยละเลยต่อหน้าที่ในการจ่ายค่าชดเชยตามที่กฎหมายกำหนดให้แก่โจทก์ทั้งสิบ ข้อพิพาทในคดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ศาลฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำวินิจฉัยที่ 9/2562 ศาลแรงงานกลางศาลผู้ส่งความเห็นศาลปกครองกลางศาลผู้รับความเห็นนายไพฑูรย์

คำพิพากษา

ทักแสก ที่ 1 กับพวกรวม 10 คนโจทก์สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติจำเลย พ.ร.บ.จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542 ป.พ.พ. คดีที่โจทก์ทั้งสิบซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่สังกัดหน่วยงานจำเลยยื่นฟ้องจำเลยกรณีมีคำสั่งให้โจทก์ทั้งสิบออกจากงานเนื่องจากเกษียณอายุ แต่ไม่จ่ายค่าชดเชยกรณีเลิกจ้างเนื่องจากเกษียณอายุให้แก่โจทก์ทั้งสิบ อันเป็นการไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ และพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๒๔ วรรคสอง ขอให้บังคับจำเลยให้ปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานโดยจ่ายค่าชดเชยพร้อมดอกเบี้ยนับแต่วันเลิกจ้าง เป็นต้นไปจนกว่าชำระเสร็จ เห็นว่า เมื่อจำเลยเป็นหน่วยงานทางปกครอง ความสัมพันธ์ระหว่างโจทก์ทั้งสิบกับจำเลยเป็นสัมพันธ์ที่เป็นไปเพื่อให้โจทก์ทั้งสิบเข้าเป็นผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงานจำเลยอันเป็นการจัดทำบริการสาธารณะ จึงเป็นความสัมพันธ์ตามกฎหมาย ซึ่งได้แก่ พระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๕ และข้อบังคับสำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๔๖ (ที่ใช้บังคับขณะที่โจทก์ทั้งสิบเกษียณอายุ) มิใช่ความสัมพันธ์อันเกิดจากสัญญาจ้างแรงงาน ดังนั้น เมื่อโจทก์ทั้งสิบฟ้องว่าจำเลยไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ และ

พระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๒๔ วรรคสอง ขอให้บังคับจําเลย ปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน จึงเป็นกรณีที่โจทก์ทั้งสิบฟ้องว่าจําเลยละเลยต่อหน้าที่ในการ จ่ายค่าชดเชยตามที่กฎหมายกำหนดให้แก่โจทก์ทั้งสิบ ข้อพิพาทในคดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่ง อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง()

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/9/2562>